

§ 7. 1. Prezydium rad narodowych zobowiązuje wydziały zatrudnienia, aby przy przyjmowaniu i realizacji zapotrzebowań na pracowników, zgłaszanych przez zakłady pracy na swoim terenie, sprawdzały:

- 1) zasadność zapotrzebowań na podstawie wykonania planów zatrudnienia i produkcji,
- 2) wysokość oferowanych przez zakład zarobków,
- 3) kształtowanie się płynności załogi danego zakładu pracy.

2. Wydział zatrudnienia powinien wstrzymać kierowanie pracowników do zakładów pracy, które nie udokumentowały w sposób dostateczny zasadności zapotrzebowania na pracowników. O decyzji tej wydział zatrudnienia powiadamia jednostkę nadrzędną z podaniem przyczyn decyzji.

3. Przy przeprowadzaniu w zakładach pracy kontroli w sprawach zatrudnienia oraz w razie stwierdzenia naruszenia obowiązujących w tym zakresie przepisów wydziały zatrudnienia kierują się wytycznymi Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

§ 8. 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) ustalać będą, poczynając od roku 1968, limity godzin nadliczbowych — poza ruchem ciągłym — w przeliczeniu na 1 robotnika dla podległych im jednostek organizacyjnych, nadzorujących przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe.

2. Limity, o których mowa w ust. 1, nie mogą być ustalone na poziomie wyższym od liczby godzin nadliczbowych przypadających na 1 robotnika w tym roku z okresu 1964—1966, w którym liczba ta była najniższa.

3. Na podstawie wyznaczonych limitów dyrektorzy zjednoczeń (jednostek równorzędnych) ustalać będą limity godzin nadliczbowych i funduszu płac na wypłaty za godziny nadliczbowe dla podległych im przedsiębiorstw (zakładów pracy) w ramach planowanego funduszu płac przy zastosowaniu kryteriów i zasad określonych w ust. 1 i 2.

4. Ustalając limity liczby godzin nadliczbowych i funduszu płac dla podległych im przedsiębiorstw, dyrektorzy zjednoczeń mogą tworzyć w ramach planowanego funduszu płac rezerwę odpowiadającą 5% wartości limitu godzin nadliczbowych z przeznaczeniem na zwiększenie limitów przedsiębiorstw w razie konieczności usunięcia skutków awarii oraz wypadków losowych.

5. Rezerwa, o której mowa w ust. 4, może być zwiększona o kwoty wynikające ze zmniejszenia limitów dla poszczególnych przedsiębiorstw, dokonanego w wyniku analiz i ocen gospodarowania czasem pracy i funduszem płac, o których mowa w §§ 5 i 9.

6. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac określi w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami oraz Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrem Finansów, w jakich działach nie wymienionych w ust. 1 należy wprowadzać limity godzin nadliczbowych oraz zasady ich ustalania dla poszczególnych grup pracowników.

§ 9. 1. Kierownicy zakładów pracy i kierownicy jednostek nadrzędnych są zobowiązani do nadzoru, kontrolowania i dokonywania po każdym kwartale analiz i ocen gospodarki czasem pracy, zatrudnieniem i funduszem płac oraz ocen prawidłowości działania w zakresie podejmowania środków w celu usprawnienia organizacji pracy.

2. Przeprowadzane kontrole gospodarki czasem pracy, zatrudnieniem i funduszem płac powinny być protokołowane.

3. Do protokołów (ust. 2) oraz analiz i ocen (ust. 1) mają prawo i obowiązek wglądu jednostki nadrzędne, banki finansujące zakład pracy oraz organy kontrolno-rewizyjne.

§ 10. Uchybienia z zakresu braku lub wadliwości nadzoru i kontroli, o których mowa w § 9, należy na równi z wypadkami braku gospodarności funduszami płac kierować do komisji dyscypliny płac.

§ 11. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac — w terminie do dnia 1 marca 1968 r. — do:

- 1) przeprowadzenia analizy i oceny zasadności istniejących tytułów nagród i premii płatnych poza planem funduszu płac,
- 2) przedstawienia Radzie Ministrów odpowiedniego projektu uchwały normującej przyznawanie i uruchamianie nagród i premii poza funduszem płac w gospodarce narodowej.

§ 12. Zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) oraz przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) do przedstawienia Prezesowi Rady Ministrów, a w odpisie Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, sprawozdań z realizacji uchwały, a zwłaszcza oceny sytuacji w dziedzinie dyscypliny pracy i płac za okres I półrocza 1968 r. oraz za rok 1968 odpowiednio w terminach do 31 sierpnia 1968 r. oraz do dnia 28 lutego 1969 r.

§ 13. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym stosowanie przepisów niniejszej uchwały.

§ 14. Zakłady pracy poinformują niezwłocznie pracowników o ich obowiązkach określonych w § 4 w sposób przyjęty w danym zakładzie pracy oraz dostosują swoje regulaminy pracy do tych przepisów.

§ 15. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac ogłosi jednolity tekst uchwały nr 327 Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1957 r. w sprawie przestrzegania porządku i dyscypliny pracy (Monitor Polski z 1957 r. Nr 70, poz. 432, z 1960 r. Nr 18, poz. 89 i z 1963 r. Nr 97, poz. 455) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji.

§ 16. Uchwała wchodzi w życie po upływie siedmiu dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

18

UCHWAŁA Nr 22 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 stycznia 1968 r.

w sprawie podwyższenia niektórych rent.

Na podstawie art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Renty za wysługę lat i renty inwalidzkie, przyznane na podstawie ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 259), pod-

wyższa się z urzędu żołnierzom zwolnionym ze służby wojskowej przed dniem 1 lipca 1958 r. w ten sposób, że za podstawę wymiaru tych rent przyjmuje się miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, jakie przysługiwałyby tym żołnierzom na zajmowanym stanowisku służbowym według stawek obowiązujących w dniu 1 lipca 1958 r.

2. W sposób określony w ust. 1 podwyższa się również renty rodzinne dla członków rodzin pozostałych po żołnierzach zmarłych przed dniem 1 lipca 1958 r. oraz po zmarłych rencistach i inwalidach, którzy zostali zwolnieni ze służby wojskowej przed tym dniem.

§ 2. 1. Renty za wysługę lat i renty inwalidzkie przyznane na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) podwyższa się z urzędu:

- 1) funkcjonariuszom Milicji Obywatelskiej zwolnionym ze służby przed dniem 1 stycznia 1958 r. w ten sposób, że za podstawę wymiaru tych rent przyjmuje się miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami i równowartością świadczeń w naturze o charakterze stałym, jakie przysługiwałyby tym funkcjonariuszom na zajmowanym stanowisku służbowym według stawek obowiązujących w dniu 1 stycznia 1958 r.,
- 2) funkcjonariuszom Służby Więziennej zwolnionym ze służby przed dniem 1 kwietnia 1958 r. w ten sposób, że za podstawę wymiaru tych rent przyjmuje się miesięczne uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami i równowartością świadczeń w naturze o charakterze stałym, jakie przysługiwałyby tym funkcjonariuszom na zajmowanym

stanowisku służbowym według stawek obowiązujących w dniu 1 kwietnia 1958 r.

2. W sposób określony w ust. 1 podwyższa się również renty rodzinne dla członków rodzin pozostałych po:

- 1) funkcjonariuszach Milicji Obywatelskiej zmarłych przed dniem 1 stycznia 1958 r. oraz po zmarłych rencistach i inwalidach, którzy zostali zwolnieni ze służby przed tym dniem,
- 2) funkcjonariuszach Służby Więziennej zmarłych przed dniem 1 kwietnia 1958 r. oraz po zmarłych rencistach i inwalidach, którzy zostali zwolnieni ze służby przed tym dniem.

§ 3. Renty podwyższone w myśl §§ 1 i 2 wypłaca się od dnia 1 stycznia 1968 r.

§ 4. Renty podwyższone w myśl §§ 1—3 obejmują:

- 1) kwoty dodatku określonego w uchwale nr 105 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie przyznania dodatku do rent (Monitor Polski Nr 25, poz. 125),
- 2) kwoty podwyższające renty, określone w zarządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 września 1963 r. w sprawie podwyższenia rent i dodatków do rent (Monitor Polski Nr 73, poz. 367).

§ 5. Renty przyznawane w myśl przepisów wymienionych w § 1 ust. 1 i w § 2 ust. 1 na podstawie wniosków zgłoszonych po dniu 31 grudnia 1967 r. obejmują również kwoty dodatku i podwyżki przewidzianych w przepisach, o których mowa w § 4.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

19

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 13 stycznia 1968 r.

w sprawie produkcji wyrobów ciastkarskich.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 34, poz. 244), § 1 zarządzenia nr 231 Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 1957 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego niektórych uprawnień Prezesa Rady Ministrów (Monitor Polski Nr 98, poz. 570) i § 1 zarządzenia nr 249 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1960 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów dotyczących produkcji pieczywa (Monitor Polski Nr 94, poz. 419) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy wyrobów ciastkarskich produkowanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej oraz jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

2. Przez określenie „wyroby ciastkarskie” rozumie się wyroby objęte normą branżową „BN-67/8070-01. Klasyfikacja wyrobów ciastkarskich” oraz normą branżową „BN-67/8070-02. Wyroby i półprodukty ciastkarskie. Nazwy i określenia”, których okres wartości konsumpcyjnej waha się w granicach od 1 do 30 dni od daty wyprodukowania.

§ 2. 1. Wyroby ciastkarskie przeznaczone do obrotu mogą być produkowane wyłącznie według uprzednio ustalonych receptur.

2. Receptury sporządza producent. Każda receptura powinna być podpisana przez producenta lub osobę przez niego upoważnioną.

3. Receptury powinny określać skład surowcowy, wydajność, straty produkcyjne oraz zawierać opis procesu technologicznego; receptury na półprodukty powinny ponadto określać wskaźniki fizyko-chemiczne.

4. Receptury ustalane przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej mogą nie zawierać wskaźników fizyko-chemicznych.

§ 3. 1. Receptury powinny być oznaczone przez producenta numerem kolejnym i objęte ewidencją prowadzoną przez producenta. Ewidencja receptur powinna obejmować numer receptury, nazwę wyrobu, pochodzenie receptury, datę wprowadzenia i wycofania z produkcji wyrobu objętego recepturą.

2. W razie zaniechania produkcji wyrobu według określonej receptury, receptura na taki wyrób powinna być prze-